

vise sig hensigtsmæssigt at faae Agersøfund med ind herunder, vil der ikke være det Ringeste i Veien for ogsaa at tage dette under Overveielse. Dernæst gif den høitærede Minister over til de af os stillede Endringsforslag med Hensyn til Gjenindkaldelsen. Den høitærede Minister bemærkede, at det, vi her opstillede, var Noget, som i høi Grad vilde fordyre Befostringen ved Søværnets Ordning. Det er jo ganske vist, at det foreliggende Lovforslag vil medføre nogen Forbyrelse. Jeg tror, at Ordningen ifølge Lovforslaget vil blive 4—500,000 Kr. dyrere end den nuværende, og naar dertil komme de 200,000 Kr., som den høitærede Minister bemærkede ville være en Følge af den forøgede Øvelse af Mandskabet, som vi anse for fornøden, naar man gif til at afskaffe Gjenindkaldelse, saa vil Forslaget jo atter blive disse 200,000 Kr. dyrere. Derfra gaar dog, som den høitærede Minister bemærkede, den Sum, som vil udfordres til Øvelse af det gjenindkaldte Mandskab i 30 Dage, og derved ville vi atter komme ned til 180,000 Kr. eller lavere. Desforuden vil der derfra endnu gaa den Sum, der efter en løselig Beregning vistnok vil beløbe sig til 50,000 Kr., som opstaar derved, at der fra Flertallets Side er foretaget en enkelt Besparelse med Hensyn til Kadrene. Endelig maa det erindres, at, hvad det koster mere at indøve et større Antal omkring paa Skibene under Søværnet, det bespares jo atter under Hæren. Til Syvende og Sidst bliver altsaa Forbyrelsen kun den fornødne Udrustning, det vil sige Differencen mellem, hvad Udrustningen koster til Lands, og hvad den koster til Sø. Nu er det ganske vist, at Udrustningen til Søværnet løber betydeligt høiere op end de Udgifter, der høre til at øve Hæren tillands, afsat fra Mandskabets Lønning og Forpleining; men ikke desto mindre vil den samlede Sum neppe gaa op over 100,000 Kr. Dette er ikke betydeligt, naar man sammenligner det med hele Udgiften til Søværnet, saaledes som denne er paaregnet fra Regjeringens Side. Dernæst skal jeg forøvrigt gjøre opmærksom paa, at det jo ikke har været Udvalgets Hovedhensigt at forøge Indkaldelsesmængden af Mandskabet; dette er kun Noget, som Udvalgets Flertal har foreslaaet, fordi man troede, at det var rigtigt at høre paa Gjenindkaldelsens Forsalden. Det er meget muligt — det skal jeg allerede antyde nu — at Udvalget i saa Henseende er gaaet for vidt; det kan gjerne være, at man kan stryge Gjenindkaldelsen og desuagtet ikke behøver at forøge Indkaldelsen af Mandskabet. Jeg tør ikke afgjøre dette nu, men jeg tror, at det bør gjøres til Gjenstand for nærmere Overveielse. Sagen er nemlig den, og det er gjentagne Gange fremhævet dels i Motiverne til Regjeringens nuværende Forslag og dels i Motiverne til dets Forslag ifjor, at den Udvikling, som Flaadens Artilleri har faaet, gjør det saa godt som umuligt at anvende Lægds-

rulleartilleristerne anderledes end som saa Kraft. Man kan ikke bruge Lægdsrulleartilleristerne til den Betjening af Kanonerne, hvortil man i gamle Dage kunde bruge dem, paa Grund af Kanonerens forøgede Værdi, Størrelse og Dyrhed. Lægdsrulleartilleristernes Øvelser ere derfor langt mindre betydelige og have langt mindre Bægt, end de før havde. Nu er det jo en Kjendsgjerning, at der efter 1868 ikke har fundet nogen Gjenindkaldelse Sted af Lægdsrulleartilleristerne. I disse Aar har man godt kunnet undvære dem; men i samme Tidrum er Anledningen til deres Indkaldelse bleven betydelig formindstet og bliver det hvert Aar. Man maatte altsaa snarere slutte, at Regjeringen havde frafaldet al Gjenindkaldelse og ikke havde fordret nogen hurtig Indøvelse af Aargangen. Flertallet har imidlertid ikke troet strax at burde gaa saa vidt; det har ment at kunne høre paa Manglen af Gjenindkaldelsen ved at forøge Antallet af de indkaldte Artillerister, men jeg skal paa samme Tid bemærke, at dette er Ring, som kunne blive Gjenstand for Overveielse, og hvis det skulde lette Sagens Gjenomsørelse, tror jeg ikke, der fra Flertallets Side vil være Noget i Veien for at indskrænke Antallet af de indkaldte Artillerister i en ikke ganske ringe Grad. Hovedgrunden, hvorfor man har troet at burde undgaa Gjenindkaldelsen, er imidlertid den, som den høitærede Minister ganske rigtig angav, nemlig Søsygen. Men naar den ærede Minister indvendte, at det saa alene af den Grund var nødvendigt at kalde dem ind igjen, saa er dette et Argument, som ikke rammer Flertallet; thi Flertallets Forslag gaar kun ud paa, at der i Tilfælde af Krigsberedskab skal bruges 3 Aargange Artillerister, altsaa Folk, der netop have været inde for lige saa kort Tid siden som de, der skulde indkaldes til Gjenøvelse. Overhovedet maa jeg bemærke, at jeg ikke tror, at dette Argument, Søsygen, har Noget at sige med Hensyn til Gjenindkaldelsen; thi hvis en Lægdsrulleartillerist er tilbøielig til Søsyge, og han ikke er bleven af med den i 6 Maaneder, saa er der heller ingen Rimelighed for, at han bliver af med den i de 30 Dage. Der har endog været meget store Folk i vor Marine, der have været tilbøielige til Søsyge; det er kun en Ubehagelighed, men det udelukker ikke, at Bedkommende endog kan være en dygtig Officer. Gjenindkaldelsen i § 7 veed jeg ikke, om den ærede Minister lagde stor Bægt paa. Naar der blev antydet en færlig Lov, er Meningene ikke den, at vi skulle have to Love om denne Sag, men Meningene er den, at det er en Ring, der kunde hødes paa i Tilfælde af Krig ved en foreløbig Lov. Det er dog vistnok aldeles in confesso, at det kun er under ganske overordentlige Omstændigheder, at dette Middel kan benyttes; men naar saa er, indser jeg ikke, hvorfor man ikke skal give Indkaldelsen en overordentlig Karakter. — Den